

Roel Rat - Operatie

Tot nu toe is het leven voor mij als rat zeker niet slecht geweest. Je hebt je natje en je droogje en altijd op tijd. Je hebt een lekker mandje om in te slapen. Ik kan zelfs uit mijn kooi en door het pand dwalen. Af en toe vind je dan wat lekkers of leuks onderweg. Soms kun je daar weken lang van profiteren, andere keren duurt het maar even. Maar over het algemeen ... ik mag niet klagen. Behalve dan natuurlijk dat ik een rat ben.

Regelmatig worden er eenvoudige proeven met ons gedaan en omdat we met zoveel zijn, hoeft je zelf niet eens altijd de pineut te zijn. Dus soms kun je gewoon toekijken en da's af en toe net theater. Het is dat het zo licht is in de zaal, anders zou je haast denken dat je vanuit een luie fauteuil naar een toneelstuk zit te kijken. Jammer is verder dat er in dit leven niet echt veel genotsmiddelen zijn. Maar goed, je doet wat je kunt als rat. Verveling slaat ook nog wel eens toe en daar is soms echt slecht doorheen te komen.

En ik heb tot aan eergisteren echt mazzel gehad. Ik heb zat 'broeders' weggehaald zien worden, die soms in het geheel niet of in een ander geval compleet verbouwd terugkomen. Zoals die ene rat die een tijd heeft rondgelopen met een menselijk oor op z'n rug. Ja, ónder de huid, hè! Brrr! Maar zoals ik al zei, tot eergisteren.

Ik werd toen, op het oog willekeurig, uitgekozen en meegenomen, samen met nog vier anderen. We gingen naar een andere ruimte en toen ik zag wélke ruimte, begon het koude angstzweet me over m'n rug te lopen. Ik ken natuurlijk alle ruimten zo ondertussen wel. Ik wist dat we nu naar een operatiekamer gingen. Dat voorspelde niet veel goeds.

Eenmaal binnen de ruimte zag ik meteen een team van onderzoekers klaarstaan, verkleed als chirurgen! Hellup!! Wat gaan ze doen?? Nou, je kunt schreeuwen wat je wilt maar die lui geven geen krimp. Ze horen het niet en ze zien het al helemaal niet. Dat je, om het maar eens heel voorzichtig uit te drukken, totaal in paniek bent, bijvoorbeeld. Ik in ieder geval toch, want toen ik om me heen keek, was er geen enkele onrust vast te stellen bij mijn collega's. Maar er was ook niets meer aan te doen. Binnen nu en een half uur ga ik onder het mes. En ik weet niet eens wat ze met me voor hebben. We werden alle vijf onder zeil gebracht en het laatste dat ik in mijn gedachten voor me zag, was mijzelf met een verschrikkelijk uitpuilend iets op mijn buik en daarna werd het zwart voor mijn ogen.

Voor mijn gevoel dagen later werd ik weer wakker. Wat was ik brak zeg! Ik voelde me zoals ik me vroeger als mens voelde op de dag na een ouderwets feestje met vrienden. Het kostte me veel tijd om in ieder geval genoeg te herstellen zodat ik kon zien dat er niet echt heel veel tijd voorbij was gegaan. Toen ik me weer een beetje fatsoenlijk bewegen kon, ben ik mezelf gaan betasten om uit te vinden wat er open geweest was. Niets! Althans ik vond geen schade, gapende wonden of enge uitstekende delen. Hè? Ze hebben iets gedaan, maar wat? Ik was ook niet teruggeplaatst in mijn eigen kooi. Waarschijnlijk zaten we nu alle vijf ieder in een aparte kooi ergens waar we goed geobserveerd konden worden. Ik was nog zo duf, dat er ook geen zinnige gedachten in mij opkwamen. Uiteindelijk heb ik het opgegeven en ben ik in slaap gevallen.

De volgende dag werd ik wakker met een uitzonderlijk heldere geest. Wat was er gisteren gebeurd? Lichamelijk leek ik niets te mankeren, tot ik voorzichtig aan mijn hoofd voelde. Oh, ze hebben iets met mijn hoofd gedaan! Toen ik met moeite in de kooi naast me kon kijken, zag ik het ook bij mijn buurman. Halve kop kaal en een jaap van een litteken op z'n kop. Zo zal ik er dus nu ook wel uitzien, dacht ik toen. Maar wát hebben ze dan precies gedaan? Oh, wacht eens even ... ik heb hier een tijdje geleden iets over opgevangen of was het gelezen? Dat weet ik niet meer, maar nu komt het 'wat' weer naar boven. Volgens mij had ik iets opgevangen over ratten die menselijke hersencellen ingebracht hadden gekregen. Het zal toch niet? Kijkend naar mijn buurman, voor zover ik hem kon zien, leek het hem allemaal niet te deren. Ja, vind je het gek? Die dieren denken nergens over na. Die gaan gewoon over tot de orde van de dag. Ik heb daar wat meer tijd voor nodig.

In de kooi bevond zich voldoende eten en drinken en het leek zelfs lekkerder dan anders. Sowieso leek alles, beter, helderder, lekkerder, fijner, kortom ... anders! Als ik er nu eens van uitga dat ik gelijk heb, wat heb je daar dan aan? Het lijkt niet heel veel verschil te maken. Hoewel, ik lijk nu alles intenser te beleven. Jee, wat is dit? En zo ben ik gisteren de dag dus doorgekomen. Na nog een nacht lijkt alles nog weer anders in mijn hoofd. Vandaag lijkt het wel, niet lachen, alsof ik extra capaciteit heb. In mijn hoofd dan. Hoe moet je dat nou uitleggen? Ah, wacht, alsof je een coprocessor erbij hebt gekregen. Het lijkt wel of ik over sommige dingen niet meer hoef na te denken, maar alsof dat me aangereikt wordt, op een presenteerblaadje. Alsof er een maatje in je hoofd zit dat meehelpt. Ja, zoiets dus. Dit is echt een hele vreemde gewaarwording. Gisteren had ik dit nog niet, vandaag voelt het alsof ik hulp heb. Ik ben vreselijk benieuwd hoe ik me morgen voel! Goh, een nieuwe hersenkwab! Dit was toch wel het laatste wat ik gedacht had dat ze zouden gaan doen.

De vraag dient zich dan ook meteen aan wanneer dit verder onderzocht gaat worden. Wat dat dus betekent voor mijn verdere leven? Iedere dag testen doen? De hele dag onder supervisie staan? Vandaag in ieder geval nog niet. Ik denk dat ze ons nog een beetje hersteltijd geven. Maakt me wel meteen benieuwd hoe ik in deze toestand de test met de 'auto' zou hebben gedaan. En als ik me vandaag dan voel zoals ik me voel, hoe gaat dat dan morgen zijn. Sterker nog, hoe blijft die ontwikkeling gaan? Groeit het nog? Wordt het erger of juist slechter? Barst mijn kop zo meteen uit elkaar. Neemt de 'mens' mij over? Ha! Erger dan het nu is, kan het vast niet worden. Ik voel me nog steeds mens, dus meer mens zal het wel niet worden.

Pieker ze en tot de volgende keer!